

Het lichaam van Jezus

Goede Vrijdag

Predikatie van Ds. L. Huisman

Geliefden, het Woord van God, dat wij in deze bijzondere ure aan u willen prediken, staat in Johannes 19:38 – 42.

En daarna Jozef van Arimathéa (die een discipel van Jezus was, maar bedekt om de vreze der Joden), bad Pilatus, dat hij mocht het lichaam van Jezus wegnemen; en Pilatus liet het toe. Hij dan ging en nam het lichaam van Jezus weg. En Nicodémus kwam ook (die des nachts tot Jezus eerst gekomen was), brengende een mengsel van mirre en aloë; omtrent honderd ponden [gewichts]. Zij namen dan het lichaam van Jezus, en bonden dat in linnen doeken met de specerijen, gelijk de Joden de gewoonte hebben van begraven. En er was in de plaats, waar Hij gekruist was, een hof, en in den hof een nieuw graf, in hetwelk nog nooit iemand gelegd was geweest. Aldaar dan legden zij Jezus, om de voorbereiding der Joden, overmits het graf nabij was.

Christus is door Zijn volk begraven in het graf van Jozef van Arimathéa. Daar is op die dag heel wat gebeurd. Naarmate de ure van de vorst der duisternis gekomen was, zijn de geesten openbaar gekomen in de wereld waarin Jezus leefde. Het is nu ten volle waar geworden, wat eigenlijk Zijn hele leven al vervuld geworden is: Deze is gezet tot een val. Die steen, wie zich daaraan stoot of erop valt, wordt erdoor verpletterd. Maar Hij is ook die veilige Rotssteen, die niet beschaamd zal maken tot in der eeuwigheid, die zijn hoop op Hem bouwt. Niemand komt met Christus in aanraking of hij bekent kleur. Hij laat zien wat er in zijn hart leeft. Dat gaat niet zonder strijd. Ook degenen, die Hem verwerpen, worden door Hem in de crisis, in de strijd gebracht.

Kijk maar, op die dag, die goede vrijdag, is Judas in strijd gekomen met zijn geweten, in de strijd met de duivel; een strijd op leven en dood, waarin hij het onderspit gedolven heeft, omdat hij zijn toevlucht niet gezocht heeft onder de schaduw van 's Heeren vleugelen. Maar omdat hij ten einde toe zich teleurgesteld voelde in Christus, Die niet beantwoordde aan de hoop van zijn hart. Zeker, hij heeft grote verwachtingen van Jezus gehad, maar het waren verkeerde verwachtingen. Hij zag Jezus enkel maar als een mens, die zijn aards bestaan kwam verbeteren, zoals er vandaag de dag honderden, ja miljoenen christenen zijn, die enkel maar in Jezus iemand gevonden hebben om hun aardse bestaan te verbeteren. Jezus is voor hen enkel de man die ons naastenliefde geleerd heeft; Die ons geleerd heeft hoe we moeten komen tot het aardse paradijs. Dat was de man die wist van geven, geven en

nog eens geven. Dat was de man die zich voor anderen desnoods opgeofferd heeft. Maar zonder dat men erkennen wil, dat Hij geleden heeft en gestorven is om onze zonden weg te nemen. O zeker, ook het hedendaagse christendom, het schijn- en naamchristendom heeft de naam van Jezus op de lippen, elke dag. Maar let er maar eens goed op wat men van Hem verwacht! Men verwacht hetzelfde van Hem als Judas van Hem verwachtte: een goede betrekking, een dik gesmeerde boterham en een goede positie in deze wereld; en verder dacht hij niet. Al deze mensen zullen in Jezus beschaamd worden, omdat ze niet datgene van Hem verwacht hebben, wat Hij in waarheid op aarde kwam doen, namelijk hun zonde wegnemen. Vroeg of laat zullen ook zulke christenen zich aan de zijde van de antichrist scharen en we kunnen de tekenen daarvan al duidelijk zien. Als u ziet hoe het naamchristendom met de ongelovigen hand in hand gaat, om die machtige wereldkerk te bouwen die straks het kuddeke van Christus in de worggreep zal nemen en de doodssteek zal proberen toe te brengen, om ware het mogelijk de kerk van Christus van de aarde weg te doen. Dat is dat lauwe, halfhartige, dat wereldsgezinde christendom, dat nog wel sprékt van Christus, maar u kunt het aan hun leven zien, ze leven puur midden in de wereld. Ze denken er niet over om als een arme, verloren, schuldige, uitgeledigde zondaar te komen smeken om genade en redding door het kruis, ja, om afwassing van de zonde, een nieuw hart om God te mogen dienen naar Zijn wil. Nee, men heeft Christus enkel maar nodig om tot het aardse paradijs te komen. En in die strijd gaat Judas ten onder. Dan openbaart hij het tenslotte wat in zijn hart leeft. Als hij dan teleurgesteld is in het Jezusbeeld, dat hij zich voorgesteld heeft, dan zegt hij: Wat wilt u me geven en ik zal Hem u overleveren?

Ook Pilatus heeft op die dag geworsteld. Hij heeft geworsteld met zijn eigen eer en met het recht, waarnaar hij Christus moet vrijspreken. Hij heeft gekozen, hij heeft de eer van mensen liever gehad dan de wet des Heeren. Ook hij is een verlorene, ook hij zal straks alles missen, én Christus' gunst én de gunst van de keizer en de hele wereld. Hij zal buiten geworpen worden in de buitenste duisternis. Ook de Joden, de raad van de zeventig, en zovelen als er geroepen hebben: 'Kruist Hem! Kruist Hem!', ze zijn in de crisis gebracht door het woord van Christus. Christus heeft hen één voor één hun vrome mantels afgetrokken en heeft ze in hun naaktheid tentoongesteld. En in plaats van zich te buigen en te zeggen: "Wat moeten we doen om zalig te worden?" hebben ze gezegd: "Kruist Hem! Kruist Hem!" Ze hebben hun afgerukte kleren weer opgeraapt en ze hebben hun zwarte hart temeer omgeven met de bedekselen van hun schande. Ze hebben de spiegel, waarin ze hun zwartheid moesten zien, stukgeslagen, toen ze Jezus Christus, de Zoon van God, Die kwam om het recht van God te vervullen, aan het kruis hebben gehangen. Zij zijn in de crisis gekomen en hebben gekozen: tegen God, tegen Christus en vóór zichzelf. Zo ligt Hij voor eeuwig neer; Zijn mond zal zich niet meer openen. Zij kunnen nu terugkeren en zingen: "Laat

ons nu vrij, van zorg ontslagen, Hem roemen Die ons blijdschap geeft.” Ze waren van zorg ontslagen. Ze zouden straks het paasfeest gaan vieren rondom Gods altaren en hun hart zou verheugd zijn, want die lastige Steen scheen uit de weg geruimd. Hij lag nu voor eeuwig neer.

Hier ziet gij, geliefden, waar het terechtkomt, wanneer wij de waarheid Gods willen handhaven zonder de liefde Gods. Heus, de Joden hebben het niet geweten wat zij deden. Zij kónden het weten, het was een schuldige onwetendheid. Maar zij meenden waarlijk, dat zij Gode een welgevallig werk deden. Ze hebben met een beroep op de wet van God de Heere der heerlijkheid gekruisigd. Ze dachten dat ze de erfenis Gods veilig stelden, die hun van Mozes overgeleverd was. Ze dachten dat Jezus een schender van de wet was. Zover komt het, wanneer we een hart hebben dat verhard is. Zover komt het wanneer de liefde van Christus ons nooit heeft neergeworpen. O, let erop, ze staan als een waarschuwend voorbeeld voor ons getekend! Paulus zegt het: “Al ware het, dat ik geloof had, zodat ik bergen verzette en ik had de liefde niet, zo ware ik niets, een klinkend metaal en een luidende schel.” Welnu, hier ziet u het voor u. Het verkoren volk, het bondsvolk, de kinderen des Heeren, zij die op de stoel van Mozes zaten én de schare die de wet niet kende, ze zijn allen tezamen tegen Hem ontstoken en ze hebben Hem uitgeworpen. Hier hebt u de mens, de handhavers van de waarheid: Keihard, spijkerhard, meedogenloos, niet te vermurwen. In dwaze en blinde ijver hebben ze de Heere der heerlijkheid gekruisigd.

Toch waren het niet alleen de vijanden die op deze dag in de crisis, in de strijd kwamen, o nee. Als eindelijk het offer gebracht wordt en hetgeen toch niet gebeuren kon, gebeurd is, namelijk dat de Heere der heerlijkheid gestorven is, dan ontvalt ook het hart van Zijn kinderen alle hoop. Dan staan ze als radeloze wezen bij het sterfbed van een geliefde vader, handenwringend en niemand weet raad. Dit hadden ze niet gedacht, dat het hierop zou uitlopen. Hoe duidelijk Hij het hen ook gezegd had, dat konden ze niet geloven. Ach, wat wisten ze weinig van de totale Schrift. Ja, geliefden, ze kónden het weten. De Heere had het onomwonden gezegd, dat Hij moest worden overgeleverd in de handen van de overpriesters en van de schriftgeleerden, dat Hij geseseld zou worden, dat Hij sterven zou en dat Hij ten derden dage weer zou opstaan. Maar ze hebben het gewoon niet gehoord; het ging hun ene oor in en hun andere oor uit. En toen het kwam, stonden ze als onnozele kinderen, toen wisten ze niet hoe ze het hadden. Ze wisten niet wat hun overkwam. Dat hadden ze nóóit gedacht!

Ach, laat ons niet te vlug stenen werpen naar deze discipelen. Want hoe menigmaal gebeurt het ook niet in ons leven? Wij weten het ook, dat die de Heere volgen, die Hem met een oprecht hart mogen aankleven, in dit leven veel verdrukkingen zullen hebben. Wij weten het ook, dat het kruis en leed op aarde ons deel zal zijn. Dat weten we toch? Dat is de erfenis die Jezus ons achtergelaten heeft hier op de aarde. Veel rampen zijn toch immers der

vromen lot? Wij weten het; en dan kómen die rampen, en dan kómen die tegenheden, en dan kómen die stromen, de ene golf na de andere en dan houden we ons alsof ons iets vreemds overkwam. Dan staan we als onnozele kinderen en zeggen: “Maar, o God, hebt U dan vergeten genadig te zijn? Hebt U dan Uw barmhartigheden door toorn toegesloten? Weet U dan niet van het lijden van Uw knecht?” Hoe menigmaal gebeurt het ook in óns leven, als we geen oog hebben voor het fundament van het bloed, dat alles wat aan ons is als onder een rouwfloers verborgen is en we aan het wankelen gaan en zeggen: O, hoe moet het nu toch! Zal er ooit uitkomst komen? Het duurt zolang; de nacht is zo donker; het lijden zo zwaar! En niemand weet hoe lang dat het duren kan. Zie, geliefden, zo waren er ook discipelen, discipelinnen, die op die dag in de strijd kwamen omtrent dat kruis. Want denk er niet licht over, wanneer de Heere ons het leven gaat ontnemen. Wanneer Hij ons doet sterven aan alles dat van ons is, opdat onze verwachting alleen zou zijn van de naakte gerechtigheid van Christus Jezus en meer niet. O, dan gaat er menigmaal wat aan vooraf in ons leven. Oók zulke wegen, waarin wij dan menigmaal, net als zulke discipelen moeten zeggen: “Met Hem verging mijn hoop, O Israëls God. Heere, waar dan heen?”

Maar anderzijds is het ook zo dat onze God het bekendgemaakt heeft, dat dit graf van Jezus Christus nu ook geworden is het graf van ónze zondesschuld. Dan behoeven wij niet te doen, alsof wij niet wisten dat Hij op paaszondag is opgestaan. Dan behoeven wij niet net te doen alsof wij niet weten, dat Hij verrezen is en ten hemel gevaren is. Maar dan mogen wij, op wie de einden der eeuwen rusten, die het volle evangelie van Jezus Christus mogen weten, in de hoogste aanvechtingen en in de diepste smart ons verzekerd houden dat wij in het gericht Gods nimmermeer komen zullen, omdat Hij in het gericht Gods gestaan heeft. Dan mogen we terugkeren tot het lege graf, wenen om het gemis, bedroefd zijn als we Zijn gemeenschap niet ervaren, maar niet treuren als degenen die geen hoop hebben. Want dan heeft Hij ons vanavond ook voorgesteld dat het graf leeg is en dan nodigt Hij ons om daarin te zien. Ja, dan toont Hij ons dat het graf van Christus het graf is van onze zondesschuld. Maar dat nu ook dat graf het nieuwe leven baart.

Want zie, wat is er gebeurd? Als de Joden, verschrikt over zoveel tekenen die geschieden bij de dood van Christus, - want het wás wat! Een drie-urige duisternis, waarna de aarde beefde en de steenrotsen scheurden! Het is wat! Onder zulke tekenen is Jezus gestorven. De hele hemel en de aarde waren in beweging. Ja, ook de schepping is betrokken geweest bij de dood van Jezus Christus. Zoals de schepping betrokken geweest is bij onze zondeval; doornen en distelen zal de aarde immers voortbrengen! En aangaande de vrouw: Met smart zal zij kinderen baren! De hele schepping is betrokken geweest bij de zondeval. Zo ook nu Christus sterft, als het offer gebracht wordt, als de wereld als het ware in beginsel verlost wordt van het pak der zonde en der ongerechtigheid, dan schudden de steenrotsen, dan beven de

heuvels, dan springen de graven open en dan komen, als een voorbode van hetgeen straks geschieden zal op de jongste dag, velen dergenen die in Christus ontslapen zijn uit de graven tevoorschijn. Op zondagmorgen worden ze gezien in de heilige stad. Ziet u wel dat dat lijden en sterven van Christus ook deze aarde aangaat? Als Petrus straks zegt: “Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, op dewelke gerechtigheid wonen zal,” dan is dat om Jézus’ wil! Om Zijntwil zullen we straks met onze kinderen het gezegend aard’rijk erven, bevrijd van de vloek, waarin de glans van Gods vriend’lijk aangezicht eeuwig het levenslicht zal zijn.

Op die dag, op die avond, Goede Vrijdagavond is het, dat de Joden naar huis keren, slaande op de borsten. Zelfs een heidens hoofdman moest getuigen: “Ja, waarlijk Deze was een zoon der goden! Deze was een bijzonder mens, niet een moordenaar, niet een misdadiger, maar een godenzoon.” En het volk, zij zijn ontroerd, beroerd. Toch hebben ze hier hun schuld niet beleden. Integendeel, het was een ontroering, die weer overgegaan is, die straks plaats maakt voor het paasfeest. Immers, dat zouden ze meevieren in de heilige stad. Met het verwerpen van het Lam Gods zouden ze hun eigen lammeren voor Gods aangezicht brengen en ze zouden rondom Gods altaar gaan met een stem van vreugdegezang en lof, die God echter niet meer bereiken zou! O, hoe ongelukkig was de schare, die zo voor altijd afscheid neemt van de Heere.

Toch waren er nog enkelen, die van het kruis geen afscheid konden nemen. Onze tekst zegt ervan: En daarna; nadat de Joden vertrokken waren en slechts een enkele krijgsknecht nog bij de drie gehangenen achtergebleven was. Nadat Jezus gestorven was. Nadat Hij het uitgeroepen had: “Het is volbracht! Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest!” En het hoofd buigende, gaf Hij de geest. Het is volbracht! Zijn lippen hebben het uitgeroepen voor de hemel en voor de aarde, voor de engelen en voor de duivelen, voor de vromen en voor de goddelozen. Het is volbracht! Laat de duivel het weten: Zijn kop is vermorzeld. Het is volbracht. Hij zal nederliggen in het stof en niet meer opwaken. Het is volbracht. Laat de goddelozen het weten: Jezus is gestorven. Hij heeft de hitte van Gods gramschap geblust. Hij heeft de toorn van God afgekeerd, zodat God met Zijn volk tevreden is en niets en niemand hen meer in de gevangenis sluiten zal. Want wíe zal beschuldigingen inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig maakt om Jezus’ wil. Wie is het die verdoemt? Laten ze het weten: Het is volbracht! Maar laten óók de discipelen het weten; laten ze het allen weten, die hun hoop in het hach’lijkst lot, vestigen op de Heere hun God. Het is volbracht. God is met Zijn volk tevreden. Zondaren worden gezaligd om niet. Jacobs gevangenen worden vrijgemaakt, want het is volbracht. Als uw ziel onder de schuld, onder de last van uw zonden gebogen gaat, door het vuur der wet verzengd wordt; als uw ziel wordt aangeknaagd door wroeging en berouw over al uw ongerechtigheden, tegen de Heere begaan, tegen de goedertierenheden en tegen de waarheid

Gods en als u daarom vreest geen plaats te hebben bij God; als u daarom vreest dieper te zullen wegzinken dan het graf, ... hoort dan de stem van Jezus' lippen: Het is volbracht! En voor wie heeft Hij het uitgeroepen? Hij heeft het uitgeroepen voor dezulken, die het niet meer volbrengen kunnen; die het smartelijk aan de weet gekomen zijn, dat indien ze niet verlost wórdten, ze in eeuwigheid niet verlost zullen zijn. Nu voor hen heeft Hij het uitgeroepen: Het is volbracht! Als u dan bij dezulken hoort, die het zelf niet meer volbrengen kunnen, die na ernstig pogen en na hartelijk belijden en na een oprechte bekering toch niet in het reine gekomen bent met God en toch als gescheiden van God leeft, met dat knagende, dat weemoedige gevoel dat u geen vrede in uw beenderen voelt met God door Christus, hoort dan vanavond de stem van de Borg van zondaren en werpt u vol vertrouwen op dat machtswoord van Golgotha: Het is volbracht! Als de satan u aanklaagt, stemt het toe dat u tegen al de geboden van God zwaar overtreden hebt, zonder één van die te houden. Maar als de satan zegt, dat u daarom het eeuwige vuur zult worden ingeworpen, zegt dan: Nee satan! Want Hij heeft het uitgeroepen in de plaats van zondaren: Het is volbracht! God heeft het aanvaard, want immers: Het hoofd buigende, gaf Hij de geest, nadat Hij uitgeroepen had: Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest. Vader! Hij had de Vaderhand weer teruggevonden na de drie-urige duisternis, waar Hij al bevende en sidderende naar gezocht had in de diepte der hel; Hij heeft de sterkte van Gods rechterhand gevoeld; nu mag die Vadernaam weer over Zijn lippen komen: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest." Hier ontving de Vader ook Zijn geest, de geest van Zijn Zoon, Die Hij vrijwillig overgaf in de dood als een betaling voor de zonden van al de Zijnen. Nu zal er geen klauw van achterblijven. Nu zal God nooit meer op ons toornen, noch op ons schelden. Al drukt ons kruis nog zo zwaar, al slaat een zee van ramp met haar golven, we mogen ons verzekerd houden van Zijn hartelijke liefde en trouw jegens ons, daar Hij de eeuwige dood gestorven is, opdat wij eeuwig leven zouden. Komt, grijpt moed, gij oprechten! Hij is voor u gestorven.

Als dát gebeurd is, en daarná, Jozef van Arimathéa ..., als de prijs betaald is en het offer gebracht is en God verzoend is. Daarna, Jozef van Arimathéa, die een discipel van Jezus was, maar bedekt om de vreze der Joden. Het was een discipel. Drie jaar had hij zijn ziel gekweld in de Joodse Raad en nooit durfde hij er openlijk voor uit te komen een discipel van Jezus te zijn. Hij was bedekt, staat er. Waarom was hij bedekt? Om de vreze der Joden. Hij was bang voor de mensen. Ja, wat is een mens? Maar onthoudt het goed, wij zijn zo gauw geneigd, als we een kind van God ontmoeten, dat maar niet doorbreekt tot het kruis van Christus, om te zeggen: "Ach ja, de Heere geeft de één veel en de ander weinig genade. Je komt allemaal niet even ver in het leven der genade." Met deze en dergelijke dooddoeners willen we onze stand bewaren en zeggen dat het eigenlijk Gods schuld is, als we niet verder komen. Met vrome smoezen. Maar hier staat van Jozef van Arimathéa, dat

hij maar niet verder gekomen was om de vreze der Joden. Het was zijn eigen schuld. Hij had er zich niet voor over. Hij had het al veel eerder moeten openbaren. Waarom durfde hij het niet? Kon hij het niet? Hij durfde niet en hij wilde niet. Hij was bang voor de mensen. Waarom wilde hij het niet? Wel, dat kon hem zijn positie weleens kosten. Hier heb je zo'n twijfelaar, wél een eerlijke twijfelaar, maar die twijfel was toch goddeloos. Diep in zijn hart leefde toch de liefde tot Christus. Diep in zijn hart had hij gekozen voor de Heere. Diep in zijn hart begeerde hij toch zonder zonde voor God te leven. Maar hij durfde maar niet. Als hij dan weer met die edelachtbare broeders van de Joodse Raad vergaderde, dan durfde hij niet openbaar te komen. Dan kroop hij in zijn schulp en keek hij eens schuw rechts en links. Niemand die hem bijviel, dan stond hij daar alleen. En weet u wat het nog meer was met die Jozef van Arimathéa, ach, had Jezus Zich nu maar openlijk laten uitroepen als koning van Israël, dan zou hij het wel gedaan hebben. Maar het ging met Jezus ook helemaal niet goed; het ging bergafwaarts. Het ging naar de dood; het ging naar het kruis. Het ging naar de ondergang. Voor zo'n gesmade, voor zo'n verworpene uitkomen? Zeker, Jezus had duizenden discipelen gehad, maar de schare was ineengeschrompeld tot een handjevol. Misschien heeft hij ook weleens gedacht: Toch maar gelukkig dat ik niet openbaar gekomen ben. Toch maar gelukkig, want die zaak van Jezus loopt toch op niets uit. Maar anderzijds toch weer dat werk des Geestes in zijn hart. Dan toch weer die bekoring die van de woorden van Jezus uitging, die kracht der waarheid, die onverdeeld zijn kracht in zijn hart deed en als een tweesnijdend scherp zwaard hem in oorlog bracht met zichzelf. Drie jaar heeft die stumperd lopen krimpen onder de angst van de smaad der mensen. Was hij toch maar aan de zijde van Jezus gevallen. Had hij het toch maar openlijk gezegd: Heere Jezus, ik heb U lief. Er zou nog een vriend geweest zijn ook. Die had hij misschien ook uit de banden geholpen. Nicodémus; dat was ook zo'n raadslid, zo'n man die bang was voor zijn hachje, die mensen-eer liefhad, maar ook diep in zijn hart de eer van God meer liefhad, dan de eer van mensen. Maar hij durfde maar niet door te breken.

Ziet u nu wat een schade u uzelf toebrengt? Als er nu mensen zijn, die werkelijk de Heere beminnen, in wier hart de band der liefde gelegd is door de Heilige Geest, die innerlijk tot de keus gekomen zijn om de Heere te dienen, hoe dan ook en in welke weg dan ook, welnu, blijf niet langer bedekt om de vreze der Joden! Want die Joden zijn er nu ook nog. Bij de één is het een goddeloze vrouw, bij de ander is het een man, die niets van de waarheid weten wil; bij de derde ouders; bij de vierde kinderen; bij de vijfde vrienden of vriendinnen, jongens of meisjes. Om de vreze der Joden, wie dat het ook is, een betrekking, geld of goed, of bezittingen. Ach kijk toch eens welk een schade je jezelf toedoet. Ja, in de eerste plaats de Heere, maar ook jezelf. Als die Jozef toch openbaar gekomen was, dan had hij al drie jaar, of hoe lang hij ook de Heere vreesde, met Jezus kunnen omgaan. Wat een zoet

onderwijs had hij dan al van Hem kunnen hebben! Daar heeft hij zich nu allemaal van beroofd, moedwillig. Hoe eerder hij nu openbaar gekomen was, wat een lieve vrienden had hij dan gehad. Dan had Nicodémus zeker aan zijn kant gestaan. Dan was hij ook voor een ander nog het middel geweest om hem uit de banden te halen. Maar dat alles heeft hij nu verzonddigd; dat alles heeft hij nu tenietgedaan door zijn slaafse, ijdele, vleselijke vrees voor de mens. En tóch, en hierin straalt toch wel in het bijzonder de liefde van Jezus uit, de liefde Gods, die zelfs door onze zonde niet teniet te doen is, omdat Hij ons niet uitverkoren heeft om onze deugden, verwerpt Hij ons ook niet om onze zonden. U voelt wel, dat is geen vrijbrief om maar raak te leven, integendeel. O, als u, zoals Jozef van Arimathéa vanavond de zonde ziet, dan zult u niet licht meer zondigen. Want hoor maar, als hij daar in Jeruzalem hoort dat Jezus gestorven is, dan krimpt zijn ziel ineen. Die Jezus die hij zó lang verloochend heeft, is gestorven! Nóóit kan hij Hem vergeving vragen. Hij kan nooit meer discipel van Hem worden! Nu heeft hij, doordat hij níet de zaak van Jezus verdedigd heeft, de schijn op zich geladen dat hij met het hele sanhedrin Jezus éénparig veroordeeld heeft. Al weten we dan, dat hij in die laatste vergadering niet meegedaan heeft tot de veroordeling, hij is óók niet opgestaan. Hij had moeten zeggen: “Meneer de voorzitter, ik, Jozef van Arimathéa, verklaar hierbij dat ik aan de zijde van Jezus van Nazareth sta. Overkome wat me dan overkome. Amen.” Zó had hij moeten spreken, maar dat had hij niet gedaan. Hij was bang dat ze hem uit de raad zouden werpen; bang dat ze hem misschien met Jezus zouden kruisigen. Hij had die geloofsmoed niet om aan de zijde van Jezus te staan, toen Christus de dood inging. Waarom toch niet? zult u vragen. Weet u wat Jozef ontbrak? Een oog voor het fundament van het bloed. Nu zijn er hier ook kinderen Gods, ze hebben de Heere liefgekregen; ze zijn door de goedertierenheden Gods getrokken om wereld en zonde te verlaten; ze hebben werkelijk met een oprecht hart de zijde des Heeren gekozen, maar ze breken maar niet door! Ze zitten als tussen twee pakken, als tussen de ovens in Egypteland en ze komen maar niet uit op de weg naar Kanaän. En waarom niet? Ze hebben geen oog voor het bloed! Waar hebben ze dan wel oog voor? Voor de omstandigheden. Dan gaan ze aan het redeneren en dan zeggen ze: Zou ik dat nu wel mogen? Is die Jezus en die God die ik heb nu wel de ware God en de ware Middelaar Gods en der mensen? Want, en dan ga je redeneren, Hij heeft toch geen kroon op? En dat rijk komt nog niet met kracht en heerlijkheid. Het wordt al maar kleiner en geringer, dat groepje dat Hem omringt! Dan zie je op de omstandigheden en hoor je het grote geschreeuw van de mensen. Dan hoor je het leven wat al de wettische mensen maken, die verharde christenen. Dan krimpt je ziel ineen en dan zeg je: Nee, ik zal het toch maar niet doen. Ik zal toch maar niet zeggen wat er in mijn hart leeft. Nog maar een poosje wachten. Misschien maakt de Heere het nog wel openbaar. O, zie toch eens wat een schade hij zichzelf deed. Maar één ding geliefden: Christus liet hen

niet los! Zelfs in Zijn dood houdt Hij Zijn kerk nog vast. Ja, zegt Hij, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, dan zal Ik ze allen tot Mij trekken, óók Nicodémus, óók Jozef van Arimathéa. Dan zal Ik ze allen tot Mij trekken. Want wat het léven van Christus niet vermocht, dat vermag het stérven van Christus. Als Jozef van Arimathéa dan gehoord heeft, dat Jezus dood is, dan staat er in Markus: Hij verstoutte zich. Dat wil zeggen: Hij overwon zichzelf. Waar hij bij het leven van Jezus nooit de moed toe gehad heeft, daar breekt hij door bij de dood van Jezus. En dan zegt hij: Als het dan toch verloren is, dan zij het verloren, maar dan liever met Jezus verloren, dan met de wereld gewonnen. Kent u daar ook iets van? Want hier breekt het ware geloof door. Als er niets meer te hopen schijnt, als de omstandigheden zó zijn, dat je zegt: Jozef, nu mag je blijder zijn dan ooit, dat je nooit openlijk de zijde van Jezus gekozen hebt, dan zegt hij: Nee, nee, al is Jezus dan dood en al is de zaak van Zijn koninkrijk dan aan een einde, dan is daarmee ook mijn verwachting en mijn hoop aan een einde. Mijn verwachting van de wereld aan een eind. De verwachting die ik had was geen levende verwachting. Maar de verwachting die ik van Zijn woorden gekregen heb, die ik door Zijn onderwijs ontvangen heb, daarop wil ik hopen. Hier komt het echte geloof openbaar. Het geloof dat niet meer bouwen kan op de omstandigheden; het geloof wat niet meer steunt op wat díe man zegt of wat die vrouw zegt. Maar dat geloof dat alleen maar steunt op de woorden des Heeren. Al schijnen de omstandigheden zó, alsof God Zijn Woord nooit meer waar kon maken. Want dat de woorden van Jezus waar waren, dat geloofde Jozef wel, maar hij wist niet in welke weg ze vervuld en waargemaakt konden worden. En nu scheen het alsof de woorden van Jezus nóóit meer waargemaakt konden worden, want Hij lag al in het graf; Hij was dood. En juist nu krijgt dat Woord zoveel kracht in het hart van Jozef van Arimathéa, dat hij zegt: “Toch wil ik het op die woorden wagen. Aan die woorden klem ik mijn ziel vast. Laat me dan maar sterven met die woorden van Jezus!” Kent u dát geloof? Dat is nu het echte geloof! Hier is geen winst meer te behalen uit de gaven van Christus. Of moet ik het zó zeggen: Het is dát geloof; dan gaat het er niet meer om om bekeerd te worden en dan gaat het er niet meer om om van je zonden verlost te worden, en dan gaat het er niet meer om om in de hemel te komen, maar dan gaat het enkel maar om de persoon van God, in Christus Jezus geopenbaard. Dan zeg je: Ja, al zou ik nu nóóit meer door Hem verlost worden en al zou Hij me nooit in de hemel brengen en al zou Hij me nooit vrijspreken van schuld en straf, dan ga ik toch aan Zijn zijde staan. Aan de zijde van die dode Jezus. Laat dan komen wat komt! Dat heeft Jozef van Arimathéa gedaan. O, als Jezus’ lippen zich van het kruis na Zijn sterven nóg eens geopend hadden, dan had Hij gezegd: “Ik heb zelfs zulk een groot geloof in Israël niet gevonden.” Dat hij een dode Jezus verkiest, waar hij het in het leven van Jezus niet wagen durfde. Hij verstoutte zich, zo staat er, hij overwon zichzelf en hij ging naar de Romeinse proconsul en begeerde het lichaam

van Jezus. En Pilatus heeft het hem gegeven, nadat hij zich verzekerd had, dat Jezus waarlijk gestorven was. Ook al een wonder! Zie, geliefden, hoe de heidenen ook woeden en de koninkrijken zich opmaken en de koningen zich stellen tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde, Mijn Raad zal bestaan, zegt God. Al die krijgsknechten kunnen niet beletten dat vervuld wordt wat in het Woord des Heeren geschreven staat: “En geen been van Hem zal gebroken worden”. Want als ze komen en ze zien dat de één en de ander leeft, dan verbrijzelen ze de beenderen van én de één én van de ander, maar ze zagen dat Jezus gestorven was en Zijn beenderen verbrijzelden ze niet. Ziet u wel dat God de macht houdt, zelfs in de nacht van de dood van Christus? Dat Hij als Koning zit op Zijn troon en dat Hij de teugels van het bestuur in Zijn handen heeft? Dan kan het hele Romeinse leger de benen van Christus niet breken, omdat God het gezegd heeft. Zie, ook in de náchten regeert Christus, als het wild’ gedierte uitgaat en de ziel van Gods tortelduif begeert te doden, daar regeert God op Zijn troon gezeten. Op de kruisstop van Golgotha is God nog Koning. Daar bewaart Hij Zijn dood Kind, dat Zijn beenderen niet gebroken worden. O grijpt moed, gij vromen! God zal u niet verlaten, gij die uw hart aan Zijn Woord hecht, aan de persoon van God in Jezus Christus, afgezien van Zijn gaven. Ge zult Hem krijgen en ál Zijn goederen.

Jozef van Arimathéa begeerde dat dode lichaam van Jezus om het te leggen in een grafspelonk. Pilatus liet het toe. Hij dan ging en nam het lichaam van Jezus. Terwijl hij daar naar de kruisheuvel gaat, komt er ook een andere discipel van Jezus, genaamd Nicodémus. Er staat zo opmerkenswaardig: En Nicodémus kwam óók! Nicodémus kwam ook, net als Jozef van Arimathéa. En dan staat er verklarend bij: Die des nachts tot Jezus eerst gekomen was. Dat was al heel lang geleden dat hij bedekt in de nacht, om de vreze der Joden, tot Jezus kwam. Dat onderwijs van Jezus heeft rijke vrucht gedragen. Daarna ontmoeten we hem nog eenmaal, wanneer vlak voor het loofhuttenfeest het Sanhedrin de knechten erop uitstuurt om Jezus te vangen en gevangen voor de Hoge Raad te brengen. Dan komen die knechten terug en zeggen de overpriesters: “Nu, waar is Hij? Hebben jullie Hem niet gevangen?” Ze zeggen: “We zijn verstomd; nooit heeft iemand gesproken zoals Hij.” Dan worden ze nijdig. Ze zeggen: “Wat! Zijt ook gij verleid? Heeft één van de oversten in Hem geloofd?” Ze geven die knechten een sneer, zodat ze in elkaar krimpen en maken dat ze wegkomen. Dan, één keer, staat Nicodémus bevend op. Ik zie hem sidderen over al zijn leden. Dan zegt hij: “Voorzitter, mogen we ook een mens veroordelen zonder dat we Hem gehoord hebben, naar de wet?” De voorzitter kijkt hem aan met een vlamme blik en wijst hem eventjes terug op zijn stoel: “Wat? Begrijp je het niet? Sta je ook aan de kant van Jezus?” Nicodémus duikt in elkaar en spreekt er maar niet meer over. Zo’n man was Nicodémus. En toch, diep in zijn hart leefde die liefde tot God, die vreze des Heeren. Diep in zijn hart waren de woorden van Jezus de oplossing voor zijn duizend raadsele,

waarmee hij 's nachts tot Jezus gekomen was. Maar hij durfde niet. Ook hij was benauwd. Ook hij had er zichzelf niet voor over. Maar als er dan niets meer te verwachten is, als dan ook voor hem de zaak van Jezus op het eind scheen gelopen en doodgelopen scheen te zijn, dan komt hij openbaar. En Nicodémus kwam ook. En hij had een mengsel bij zich van mirre en aloë. Zoveel als een man maar dragen kan, honderd ponden gewichts. Hij had er ook iets van gehoord; ze waren het hem komen vertellen: Jezus is dood! Ook bij hem is die ongekende smart in zijn hart gekomen. Dan wil hij toch de laatste eer aan zijn lieve Meester bewijzen. Dan zal hij Zijn lichaam nog zo lang mogelijk vrijwaren voor het verderf. Daar komt hij, zeulend met zijn honderd pond mirre en aloë en ontmoet hij die andere raadsman, Jozef van Arimathéa. Of ze elkaar kenden als geheime discipelen van Christus, de Schrift meldt ons er niet van. Het zou wel kunnen zijn, dat ze elkaar voor het eerst ontmoet hebben als belijders van Hem, die nu gestorven was. Maar zoveel groter zal de vreugde in het midden van de droefheid geweest zijn. Er zijn er nóg enkelen, waar Johannes wel niet over schrijft, maar waar de andere evangelisten wel van schrijven. Er zijn nog wat vrouwen, die van Galiléa gekomen waren en die Jezus gevolgd waren, waaronder Maria Magdalena en de andere Maria, níet de moeder des Heeren; die was weggegaan met Johannes; die heeft het woord van Jezus in haar hart gelegd, zoals ze altijd deed. En de magdaleense, die de Heere zo hartelijk liefhad, omdat ze door Hem verlost was van zeven duivelen, met het leven der zonde dat daaraan verbonden geweest was, ook zij kon van het kruis niet wijken. Ze hadden van verre gestaan, toen Jezus gestorven was. Maar nu de krijgskechten daar alleen overgebleven zijn en de hele schare naar huis gegaan is, nu komen zij dwars tegen de stroom in om bij het kruis te staan. Met roodgekreten ogen hebben ze het aanschouwd hoe Jozef van Arimathéa en Nicodémus samen hun geliefde Meester van het kruis hebben afgenomen. Toen hebben ze geholpen om Zijn lichaam te wassen en te binden, naar de wijze waarop de Joden de mensen begraven, in windselen, rijkelijk overdekt met de mirre en de aloë. Zo hebben ze het samen weggedragen naar beneden in de tuin van Jozef van Arimathéa, in de hof waar een graf was dat hij voor zichzelf had laten uithouwen, maar waar Jezus in zou liggen, opdat vervuld zou worden: Hij is bij de rijken in Zijn dood geweest. Geliefden, hierin zien we reeds dat God Zijn Heilige, Die de dood gestorven was, Die de prijs betaald had, niet langer tot een smaad wilde overgeven in de handen van de onrechtvaardigen. Als Hij dan de prijs betaald heeft en hetgeen Hij niet geroofd heeft wedergebracht heeft, dan komt hier als het ware Gods glimlach, Gods goedertierenheid reeds over de gestorvene heen. Dan zal Hij niet in de kuil gestopt worden met de moordenaars, maar dan zal Hij begraven worden in dat nieuwe graf. Niet door de handen van degenen die Hem haatten, maar door de tere handen van hen, die Hem met al de liefde van hun vernieuwde hart zo hartelijk beminnen. Dan zijn de vrouwen gekomen en Jozef en Nicodémus en ze

hebben Hem gelegd in het nieuwe graf. Dan is het afgelopen. Dan is het uit. Ook deze vrouwen, ook voor deze Nicodémus. Wat is de liefde sterk! Ze namen het lichaam van Jezus en wonden het in doeken en omgaven het met specerijen, zoals de Joden de gewoonte hebben van begraven. Daar was in de plaats waar Hij gekruist was een hof en in de hof een nieuw graf, in hetwelk nog nooit iemand gelegd was geweest.

Aldaar dan legden zij Jezus om de voorbereiding der Joden, overmits het graf nabij was. De sabbat kwam aan. Het moest haastig gebeuren. Ze konden het niet helemaal doen, zoals ze het begeerden te doen, maar dat zouden ze dan na de sabbat doen, want ze hadden de geboden des Heeren lief. De Joden zeiden wel dat ze de geboden des Heeren lief hadden, maar de andere dag gaan ze naar het rechthuis en zeggen: we hebben gehoord dat deze verleider gezegd heeft, dat Hij na drie dagen zal opstaan; geef ons een wacht! Maar déze mensen hadden de inzettingen des Heeren echt lief, want op de sabbat rustten zij naar het gebod. Ze wilden het gebod des Heeren niet overtreden en daarom hebben ze zich gehaast om vóór het lieflijk gebod des Heeren hen noopte tot rust, hun liefdedienst aan hun dierbare Heiland te bewijzen en hebben ze Hem voorlopig gebalsemd en voorlopig in mirre en aloë gewonden en in het nieuwe graf gelegd.

Welnu geliefden, u zult zeggen, wat heeft deze mensen toch tot dit werk bewogen? Daar is maar één antwoord op: Dat is de liefde geweest. Ja die liefde kan niet werken zonder geloof. Maar ik zie hier meer liefde dan geloof. Het geloof was verschrompeld tot een uiterst klein lichtstraaltje, maar de liefde was overvloedig. Dat Hij uit het graf zou opstaan, dat geloof was niet meer dan een schemerlicht in de verte. Nee, ze hadden er geen enkel houvast aan. Maar als de Heere hen ook hier gevraagd had, zoals later Petrus: “Hebt gij Mij lief?” Dan hadden ze allen volmondig gezegd: “Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb!” Die Hem nu zo in het graf gelegd hebben, die zullen straks op Paasmorgen de kracht van Zijn opstanding ervaren. Dan zullen de engelen uit de hemel vertellen: “Ik weet dat gij zoekt Jezus. Ik weet dat uw hart aan Hem verbonden was. Ik weet het, ook al had het alles tegen, al schijnt het dat Hij voor eeuwig neerligt en dat Hij niet meer op zal staan, ik weet het dat gij Hem nochtans liefhebt!” Welnu, we willen daarmee voor vanavond eindigen.

Mijn geliefden, we hebben Jezus in gedachten naar het graf zien brengen en we hebben hier discipelen gezien en vrouwen gezien, die tegen de stroom ingingen, tegen de grote menigte die wederkeerden van het kruis om paasfeest te vieren. In het hart van deze discipelen was het zo arm, zo droef, zo leeg, zo ongelukkig, dat ze zelfs geen gedachte konden hebben aan feestvieren. Nu vraag ik u vanavond: Kent u dat ook in uw leven? Kent u die tijd dat u tegen de stroom inging, dat u, als de andere mensen zich klaarmaken voor welk feest dan ook, dat u met een bedroefd hart naar God zocht in al uw zielsverdriet? Dat u tegen de stroom inging, met deze wonderlijke mengeling van geloof en ongeloof, van liefde en strijd? Die u

tóch door deed breken, ja zelfs toen, toen het naar de mens gesproken onmogelijk scheen dat Hij u ooit helpen kon. Toen het in uw leven zo verzondigd lag en toen de tegenspoeden zoveel waren en toen de rampen over uw hoofd kwamen, hebt u toen Hem tóch gekozen? Hebt u Hem toen tóch door de liefde van uw hart, door de Geest in u gewerkt, vastgehouden? Welnu, dan komt ook voor u de tijd, al klaagt en weent u nu, al bent u dan nu nog een verborgen discipel van Jezus, dan moge de liefde u nopen en dan roep ik u op: Haast u toch! Haast u toch om het uit te roepen dat Hij uw Koning is! Al gaat Hij dan in het rode spotkleed, al gaat Hij nóg steeds als de Man met doornen gekroond door deze wereld! Haast u toch om te zeggen voor het toneel van deze ganse wereld: “Ik zweer u, o duivel en alle mensen, dat ik Jezus van Nazareth bemin met al de liefde van mijn gebroken hart, voor nu en voor eeuwig, in mijn leven en in mijn sterven!” Dan is het ook voor u, zoals het was voor de vrouwen: En de sabbat kwam aan. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.